
Kyrkomötet
Motion 2017:62
av Kjell Petersson och Leif Nordlander

Bejaka den ekumeniska manifestationen den 31 oktober 2016

Förslag till kyrkomötesbeslut

Kyrkomötet beslutar att uppdra till kyrkostyrelsen att arbeta för att de fem ekumeniska imperativ som manifesterades i Lunds domkyrka den 31 oktober 2016 förverkligas i Svenska kyrkan.

Motivering

I den ekumeniska gudstjänsten i Lunds domkyrka den 31 oktober 2016 undertecknades en gemensam deklaration av påven Franciskus och Lutherska världsförbundets president, biskop Munib Younan. Det viktiga i detta dokument är de fem ekumeniska imperativ som manifesterades i gudstjänsten i domkyrkan med ljus som tändes. De lyder:

1. Katoliker och lutheraner bör alltid börja i enhetens perspektiv och inte i splittringens, för att stärka det gemensamma även om det är lättare att se och erfara skillnaderna.
2. Lutheraner och katoliker bör ständigt låta sig själva förändras genom mötet med den andre och genom det ömsesidiga trosvittnesbördet.
3. Katoliker och lutheraner bör på nytt förpliktiga sig till att söka synlig enhet, till att tillsammans utveckla närmare vad detta betyder i form av konkreta steg, och till att oupphörligt sträva mot detta mål.
4. Lutheraner och katoliker bör gemensamt återupptäcka kraften i evangeliet om Jesus Kristus för vår tid.
5. Katoliker och lutheraner bör vittna tillsammans om Guds barmhärtighet genom att förkunna och att tjäna världen.

Dessa fem uppmaningar är en del av den rapport från den gemensamma enhetskommission som färdigställt dokumentet: *Från konflikt till gemenskap* (Artos 2016). I och med att dessa uppmaningar lyftes fram i Lund, och undertecknades av påve Franciskus och biskop Younan, har de sanktionerats av Katolska kyrkan och Lutherska världsförbundet. De är inte längre kommissionens uppmaningar, utan bakom dem står de båda konfessionernas officiella företrädare.

Det i Lund undertecknade dokumentet skulle kunna kallas en avsiktsförklaring. Det är inte någon bindande överenskommelse, men dokumentet klargör att de båda parterna har för avsikt att nå fram till en sådan. Målet – synlig enhet – är klart och

tydligt angivet, även om man inte vet hur lång tid själva resan tar, eller vilka svårigheter som kommer att möta under resans gång.

Till detta kan man inte vara annat än positiv, eftersom det handlar om att försöka förverkliga Jesu bön om att hans efterföljare ska vara ett. Det är många som i detta närmande mellan katoliker och lutheraner ser den helige Andes verk och verkande. Vid gudstjänsten i domkyrkan sjöngs också den gamla bönen om att den helige Ande måtte komma och fylla de trogna med kärlekens eld, Veni Sancte Spiritus. Samtidigt är det mycket viktigt, att det som uttrycks i överenskommelsen, blir till konkreta steg i den kyrkliga vardagen, inom katolska kyrkan, inom Lutherska världsförbundets medlemskyrkor. För att högtidliga manifestationer, som den i Lund, ska tas på allvar, måste de vara uttryck för en bestämd viljeinriktning. I annat fall devalveras betydelsen av kyrkoledarnas deklARATIONER. Ord måste följas av handling om trovärdigheten ska bevaras.

Glädjen över det som hände i Lund är stor, men mycket arbete återstår. Det svåra med överenskommelser som den i Lund är hur de ska implementeras och förverkligas i den Romersk-katolska kyrkan, i de olika lutherska kyrkorna. För Svenska kyrkans del finns åtskilliga frågor som behöver klarläggas. Den allra första är givetvis i vad mån överenskommelsen är bindande för Svenska kyrkan. Vilket mandat har Lutherska världsförbundet att fatta bindande beslut på medlemskyrkornas vägnar? Svaret torde vara att Lutherska världsförbundet inte har något sådant mandat. De olika medlemskyrkorna måste var för sig ansluta sig till den överenskommelse som gjorts. Ett sätt att göra detta är att kyrkostyrelsen på olika sätt arbetar för att de uppmaningar som formulerades i de fem imperativen förverkligas i Svenska kyrkan nationellt, på stiftsnivå och i församlingarna.

Stockholm och Vara den 21 juli 2017

Kjell Petersson (FK)

Leif Nordlander (FK)